

Για τις συγκρούσεις των μαθητών των Τεχνικών Σχολών ενάντια στην επιβολή κομίστρων (Φυλλάδιο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το φυλλάδιο εκδόθηκε από την ομάδα [Λυσσασμένοι](#) τον Γενάρη του 2014.

Περιεχόμενο

Για τις συγκρούσεις των μαθητών των Τεχνικών Σχολών ενάντια στην επιβολή κομίστρων, 13/1/2014

Καλώς ήρθατε στην έρημο του πραγματικού!

Οι συγκρούσεις των μαθητών των Τεχνικών Σχολών στην Λευκωσία και στη Λεμεσό διαλύουν το νέφος της σύγχυσης και της προπαγάνδας που απλώνεται γύρω απ' τα μνημονιακά μέτρα. Καί στην Κύπρο, όπως και στην Ελλάδα, στην Τουρκία και αλλού, βουλιάζουμε ολοένα και πιο βαθιά στην ίδια κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού. Στις συνθήκες αυτές, τόσο η προηγούμενη "αριστερή" όσο και η τωρινή "δεξιά" κυβέρνηση, με την υποστήριξη του ΔΝΤ, έλαβαν μια σειρά από μέτρα για το κεφάλαιο, τα οποία γκρεμίζουν τους μέχρι σήμερα κοινωνικούς συμβιβασμούς, με την αύξηση των τιμών των προϊόντων, της ανεργίας (ήδη πάνω από 17% σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία), της φτώχειας και της καταστολής. Έτσι, μετά και τις περικοπές, τις μειώσεις μισθών και το κούρεμα των καταθέσεων, πλέον νιώθουν αρκετά ισχυροί ώστε να μας φορτώσουν και με το κόστος της εκπαίδευσης, των μεταφορών, της περίθαλψης... Ενός συνόλου δηλαδή από υπηρεσίες τις οποίες, ως τώρα, ενσωμάτωνε στη λειτουργία του το κράτος ως "κοινωνικό κράτος" ή "κράτος πρόνοιας", αναγνωρίζοντάς τους έναν χαρακτήρα "δημόσιου και δωρεάν αγαθού".

Για το κεφάλαιο βέβαια, οι υπηρεσίες αυτές δεν ήταν παρά εμπορεύματα, όπως γίνεται ολοφάνερο σήμερα, με την επιβολή αποκλεισμών και εισιτηρίων που ολοένα και θα αυξάνονται καθώς θα εντείνεται η κρίση, έως ώτου θα μπορέσουν να πλασαριστούν τελικά οι ιδιωτικοποιήσεις ως μόνη λύση, στο όνομα του κέρδους*. Ταυτόχρονα όμως παρέμεναν υπηρεσίες αναγκαίες για την παραγωγή, την κυκλοφορία και τη συντήρηση (την αναπαραγωγή γενικά) ενός εμπορεύματος το οποίο με τη σειρά του παράγει κάθε εμπόρευμα και κάθε αξία μέσα στον καπιταλισμό: των εαυτών μας-ως εργατική δύναμη. Εμάς λοιπόν που πρέπει να μετακινούμαστε, να εκπαιδευόμαστε, να γινόμαστε καλά όταν "χαλάμε", ώστε να είμαστε σε θέση -όποτε και όπου φανεί επικερδές- να μισθωθούμε από κάποιον καπιταλιστή -είτε αυτός είναι ιδιώτης, είτε επιχείρηση, είτε το ίδιο το κράτος- για να παράξουμε για λογαριασμό του άλλες υπηρεσίες και προϊόντα. Όλα αυτά που στη συνέχεια καταναλώνουμε για να ζήσουμε, τα ξαναγοράζουμε, καταβάλλοντας το αντίτιμο μιας αξίας σαφώς μεγαλύτερης αυτής που εισπράξαμε ως μισθό για την παραγωγή τους. Αυτή η διαφορά είναι θεμελιώδης προκειμένου να βγαίνει κέρδος, και άρα να έχει νόημα όλη αυτή η ιστορία, της εκμετάλλευσής μας και του κέρδους των καπιταλιστών, που είναι και οι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος.

Αν, λοιπόν, ως τώρα το κράτος χρησιμοποιούσε ένα μέρος των προϊόντων που παράγει η εκμετάλλευσή μας για να συντηρεί τις υπηρεσίες που καθιστούσαν αυτήν την εκμετάλλευση εφικτή και απρόσκοπτη, δεν ήταν από κάποια μεγαλοδωρία των κυβερνήσεων, αλλά μια έμμεση αναγνώριση εκ μέρους τους της αξίας μας. Της αξίας μας ως εμπορεύματα που πρέπει να είναι πάντα διαθέσιμα και με το παραπάνω ώστε καθημερινά να “αγοράζονται” και να “πουλιούνται” στην οργανωμένη εκμετάλλευση που ονομάζουν “αγορά εργασίας”, ώστε να αναπαράγεται το όλο σύστημα. Καθώς όπως είναι ήδη προφανές το σύστημα μακροπρόθεσμα τίθεται σε κρίση, αφού η αξία της παραγωγής δεν μπορεί ποτέ να πληρωθεί επαρκώς απ’ την κατανάλωση των μισθών μας (κανένας μισθωτός δεν μπορεί να αγοράσει όσα παράγει άρα ούτε και όλοι μαζί μπορούμε να αγοράσουμε όσα όλοι παράγουμε), και άρα να βγει κέρδος. Προκειμένου να αποφύγει τη χασούρα, την απαξίωση των εμπορευμάτων και την κρίση, δεν μπορεί παρά να υποθηκεύει ολοένα και περισσότερες όψεις της ζωής μας στην κερδοφορία του κεφαλαίου. Έτσι, ο ελεύθερος χρόνος έχει ενταχθεί στην κατανάλωση, οι υπηρεσίες της αναπαραγωγής ιδιωτικοποιούνται, ακόμα και το μέλλον της εκμετάλλευσής μας γίνεται πεδίο κερδοσκοπίας μέσω του δανεισμού και του τζόγου των διάφορων χρηματοπιστωτικών προϊόντων, ενώ μας φορτώνουν και τον λογαριασμό ενός σωρού σκουπιδιών, από τα άμφια του αρχιεπισκόπου μέχρι τις πυραυλάκατους του υπ. αμύνης. Φυσικά, καθώς η ίδια σχέση της εκμετάλλευσης αναπαράγεται, η κρίση δεν ξεπερνιέται ποτέ, απλά μετατίθεται στο μέλλον, “φουσκώνει” ακόμα περισσότερο, με τις συνέπειες ενός σπασίματος της “φούσκας” να φαίνονται σήμερα ολοένα και πιο καταστροφικές για μας.

Κι ενώ το κεφάλαιο στην κρίση μας απαξιώνει ως εμπόρευμα-εργατική δύναμη, νιώθουμε ότι γινόμαστε ολοένα και πιο “φθηνοί”, ολοένα και πιο ευάλωτοι. Στη θέση του “κοινωνικού κράτους” εμφανίζεται τώρα ανοιχτά ένα σύμπλεγμα ελεγκτικών και κατασταλτικών μηχανισμών, οι οποίοι αναλαμβάνουν να επιβάλλουν την πειθαρχία που έχει ανάγκη σ’ αυτή τη φάση της επίθεσής του στις συνθήκες της ζωής μας το κεφάλαιο, στο όνομα του μνημονίου, της δημοκρατίας, του έθνους και της σωτηρίας του, και τελικά της ίδιας της συνοχής της (καπιταλιστικής) κοινωνίας που τίθεται σε ρίσκο, καθώς το κράτος και οι πολιτικοί του υπάλληλοι το λένε καθαρά: Τέλος της “δημόσιας και δωρεάν” παιδείας, της περίθαλψης, των μεταφορών, τέλος της δημοκρατίας στην κατανάλωση. Και οι νέοι, που ακούνε το μήνυμα πιο ξεκάθαρα απ’ τον καθέναν, καθώς είναι λιγότερο καβατζωμένοι στην περασμένη ευμάρεια και άρα πιο εκτεθειμένοι στους μηχανισμούς της πειθαρχίας, γνωρίζουν καλά το έργο τους: ο φόνος του 16χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου από μπάτσο στα Εξάρχεια το 2008, του 19χρονου Θανάση Καναούτη από ελεγκτή σε τρόλεϋ στο Περιστέρι (μετά από ξυλοδαρμό του καθώς δεν είχε εισιτήριο) τον Αύγουστο του 2013 δείχνουν πού μπορεί να φτάσει η απαξίωσή μας από το κεφάλαιο και η μετατροπή μας σε αρμοδιότητα της καταστολής.

Έτσι, όταν οι μαθητές ξεσπούν κι επιτίθενται, βάζουν στο στόχαστρο ό,τι και οι συνομήλικοί τους στη Χιλή, την Αργεντινή, το Μεξικό και ό,τι ολόκληρο το κίνημα που αγωνίζεται ενάντια στο κεφάλαιο στην Βραζιλία: τα μέσα μεταφοράς, την κυκλοφορία και τις δυνάμεις καταστολής, ό,τι τους ορίζει δηλαδή άμεσα ως απαξιωμένο κι ανεπιθύμητο εμπόρευμα. Όπως οι μαθητές και οι οικογένειές τους, έτσι ολοένα και περισσότεροι από μας ερχόμαστε καθημερινά αντιμέτωποι με την ολόπλευρη επίθεση του κεφαλαίου στις συνθήκες της ζωής μας. Για μας, τα λεωφορεία, τα σχολεία κλπ, δεν είναι κάποια αόριστα “αγαθά”, αλλά ανάγκες που είμαστε αναγκασμένοι να καλύψουμε προκειμένου να συνεχίσουμε να υπάρχουμε μέσα στον καπιταλισμό, μέσα στην εκμετάλλευση. Μέσα απ’ τον διάλογο της σύγχυσης με την προπαγάνδα (περί του αν τα μέτρα είναι “μνημονιακή υποχρέωση” κι άρα πρέπει να κάνουμε την πάπια, αν πρέπει να τους βρούμε “αντιπροτάσεις” δηλαδή να υποδείξουμε κάποιον άλλον να ληλατήσουν προτού σκεφτούμε να αντιδράσουμε στη δική μας ληλασία και άλλες τέτοιες αηδίες) που στήνουν για τα μέτρα πολιτικοί και δημοσιογράφοι, το κεφάλαιο διεξάγει έναν ανοιχτό πόλεμο στις συνθήκες της ζωής μας σήμερα. Αν θέλουμε όχι απλά να υπερασπιστούμε τη ζωή μας μέσα στην εκμετάλλευση που οι ίδιοι οι εκμεταλλευτές δίχως δισταγμούς καταστρέφουν για να ξαναφτιάξουν με τους νέους όρους της κερδοφορίας τους, αλλά και την προοπτική για μια ελεύθερη ζωή χωρίς εκμετάλλευση και καταστολή, τότε πρέπει να

πολεμήσουμε.

Να πολεμήσουμε για να ζήσουμε και να ζήσουμε για να πολεμήσουμε!

1. Να μην πληρώσουμε κόμιστρα σε κανένα ΜΜΜ, σε καμιά υπηρεσία! Να αρνηθούμε να παίξουμε τον ρόλο του δουλικού κορόιδου που οι κυβερνώντες ονομάζουν “υπεύθυνο” και “πατριώτη”. Να βρούμε τρόπους να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά τους ελεγκτές και την καταστολή. Να αναγκάσουμε μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικούς και οδηγούς να πάρουν θέση πάνω στην καθημερινή πρακτική της άρνησης καταβολής κομίστρων!

2. Οι μαθητές ήδη ανάγκασαν το κράτος να δείξει και στον πιο καλόπιστο τους όρους του διαλόγου για τον οποίον μιλάνε υπουργοί και δημοσιογράφοι, στέλνοντάς τους τις δυνάμεις καταστολής με το που εμφανίστηκαν απρόβλεπτα μέσα στην κυκλοφορία. Πρόκειται για τον ίδιο “διάλογο” που κάνει αυτή τη στιγμή το κράτος με τους πρόσφυγες απεργούς πείνας και δίψας έξω απ’ το υπουργείο εσωτερικών. Να φτύσουμε λοιπόν τον “διάλογο” που διαφημίζει το κράτος με μόνο στόχο να μας διχάσει σε “πραγματικά δικαιούχους” μιας ελεημοσύνης ευέλικτης με μικρο-ρουσφέτια, που ολοένα και θα αναθεωρείται περιορίζοντας τους ευεργετούμενους, και σε “τζαμπατζήδες”!

3. Να κάνουμε τις σχολές κέντρα επικοινωνίας, συζήτησης και αγώνα. Να κάνουμε τους δρόμους καθημερινά πεδία του αγώνα μας.

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ! ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ!

σημειώσεις:

* Ήδη ο φωστήρας Μητσόπουλος παραδέχθηκε ότι η αύξηση των γενικών εισιτηρίων δεν απέφερε τα αναμενόμενα αφού όπως θα περίμενε κάθε τουλάχιστον πρωτοετής φοιτητής οικονομικών υποχώρησε η κίνηση, κι άρα δεν μένει παρά ...να γενικευτούν οι αυξήσεις στα κόμιστρα και στους μαθητές, οι οποίοι είναι αναγκασμένοι να κάνουν χρήση των μέσων.

** Μ’ αυτές τις αξιοθρήνητες φιλοφρονήσεις φιλοδοξεί να πείσει κάποιους να πληρώσουν το υπουργείο μεταφορών σε σχετική ανακοίνωσή του της 8/1/2013.

Λυσσασμένοι

<https://lyssasmenoi.squat.gr/>

lyssasmenoi@gmail.com

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Φυλλάδια](#), [Λυσσασμένοι \(Ομάδα\)](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2014](#), [Λευκωσία \(νότια\)](#), [Λευκωσία](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:leaflets:lyssasmenoi:sigrousis>

Last update: 2020/07/14 16:18



